ПОЛЕТІВ БИ Я НА УКРАЇНУ

Полетів би я на Україну
не конем, а бистрим самоходом,
щоб натішитись своїм народом,
щоб поглянути на ту країну,
що так довго у неволі
дожидала щастя й долі
і діждалася спасения,
свого воскресения.

Не пропустять чати самохода
напоперек вченої Європи,
скрізь плоти із дроту, і опоки,
і жива з вояків загорода,—
смерть пильнує всі поля й дороги,
всюди повно смутку і тривоги...

Сів би я на самолет крилатий
і злетів би ген понад Карпати,
як орел, буяв би у просторах
і осів би на дніпрових горах
між своїми, у старій столиці:

"Ах, здорові, браття і сестриції
Не гадав я і не сподівався,
щоб такого свята дочекався..."

Не дадуть!

І там, під небом, зловлять,
самолети наздогін затровлять,
із землі гарматами підстрілять,

із повітря кулями поцілять,
і, як пташка, що летіла в вирій,
за мою любов і намір щирий,
поранений, впаду в долину
і загину...

Маю в полі іскрові станиці,—
ні чим пташка, ні чим вітер скори
понесли би вістку поза гори,
за окопи, поза всі границі,
і за хвильку мали би вже браття
мій привіт із Закарпаття.

Як же радо я б до них промовив
і з великим святом поздоровив:
"Помагай вам боже, земляченьки,
у тяжких трудах для неньки,
щоб до решти скинули кайдани,
прогонили ворогів із дому
і як вольні в світі громадяни
раз зажили по-свойому".

Годі! Всі станиці приготовлять,
невидимого посланця зловлять,
ще й мене, як зрадника, осудять
та за щирість до братів огудять:

"От найшов собі кого любити.
Се наш ворог. Помагай нам бити".
І нема мені потіхи, ні поради
за Карпатами в чужині,
без своєї щирої громади —
наче на пустині.

Тільки втіхи, що і ворог лютий
не підслухає і не підгляне,
як нетяга, на війні забутий,
десь над Тисою у лузі стане
і летить думками на свободу
до воскреслого народу:
"Полетіть, мої думки крилаті,
поза гори наші за Карпати.

Розстеліться цвітом за кордоном,
поклоніться всім низьким поклоном,
розкажіть, як ми вмивались кров'ю,
як горіли до братів любов'ю,
що її не спинять ні кордони,
ні прокльони, ні всі заборони,
що її не можуть побороти
ні окопи, ні колючі дроти,
що її не вб'ють і всі гармати,
бо нам всім одна лиш рідна мати —
Україна!"

22 серпня 1917 р.